201

பிரம்மநாயகம் பிள்ளை

[illegible] [illegible]

[illegible] - 19[illegible]

©

01,891:MBSN
07
1163

உ

ஸ்ரீராமஜெயம்.

ஸ்ரீமஹாபாரதத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தூது.

REGISTERED 2 SEP 1907

நல்லறவான் களப்பேலி யாகமம்.

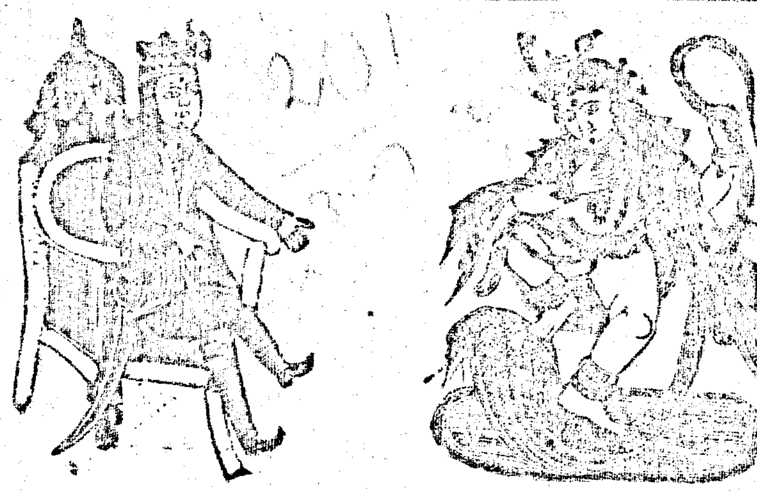

துரியோதனன் (1) முதல் பாகம். கிருஷ்ணன்

திருச்சிறுப்பள்ளி தென்னூர் நாடக வுபாத்தியாயர்,

பிரம்மநாயகம் பிள்ளையவர்களால்,

இயற்றப்பட்டது.

சென்னை கொமளீஸ்வரன் கோவில்

ஜகத்பிரகாச அச்சுக்கூடத்தில்,

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1907.

இதன் விலை] ரிஜிஸ்டர் காபிரைட். [அணா 6.

ரிஜிஸ்டர் காப்பிரைட்டின் அறிவிப்பு.

இதனால் சகலமான கனவான்களுக்கு தெரியப்படுத்துவது யாதெனில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தூதில் நல்லரவான் களப்பேலி யாகம் 1-2-3 பாகம் புஸ்தகத்தை மகாகனம்பொருந்திய கெவர்ண்மெண்ட் ஆக்ட் 1867 இந்திய 25 வது செக்ஷன் 8 வது ரூல்ஸின்பிரகாரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறபடியால் இன்னூலை எவர்களும் அச்சிடக்கூடாது.

ஸ்ரீராமஜெயம்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணன் துணை.

நல்லறவான் களப்பலி யாகமம்.

இஷ்டதேவதா ஸ்தோத்திரம் (காப்பு)

சீர்பெருகும்மணிநகரபட்டணத்தில் தான்வசிக்கும் செல்வியான
பார்புகழும் நாககன்னிபயின்ற திருநல்லறவான் பாடல்தன்னை
வீறுடனேசாற்றுதற்கு—விமலைப் பாவையை பெற்றிடும் விகடக்
கரிமுகனே திரு—கமலப்பதமிசை வைத்துக்கொள்.

கிருஷ்ணபகவான் விருத்தம். இ-ம்-(தோடி)

சீர்பெருமாயர் பாடியில் வெண்ணெய் நெய்
திருடியுண்டிடும் தீரமாதவன்
கார்படைத்த திருமேனியுமாகிய
கன்னி ருக்மணி தன்னை விடுத்துமே
பேர்படைத்த திருசங்கமும் மாளியும்
பெருகில் வாளுடன் தண்டமு மேந்தியே
பார்படைத்த கிருஷ்ணரும் அய்வர்முன்
பக்ஷமாகவே பண்புடன் வந்தனர்.

தரு பல்லவி.

வெற்றிகிருஷ்ண தேவரும் வந்தார் வந்தமரான
வெற்றிகிருஷ்ண தேவரும் வந்தார்

அநுபல்லவி.

வெற்றிகிருஷ்ண தேவரும் வந்தார் வீணை தம்புரு நாரதர் பாடவே
வீரியமாகிடு மேன்மையிலே வெகு சாரியமாகவே நாடகம்பாடவே
(வெற்றி.)

119/64

O-,8u2,1K8e3N N07

சரணம்.

சங்கு சக்கரம் தரித்து தார் துழப தவி யணிந்து
தத்தரிகிட தகதக தரிகிட தக
தத்தளாங்கு திமிததிங்கனத்தோமென (வெற்றி)

நெற்றியில் நாமம் தரித்து நிலவு முகம்பூரித்து
கொட்டிட ஓட விரட்டிட வாரிதி
தத்திமி திமிதக ததிங்கணத்தோமென (வெற்றி)

பாண்டவர்க்கு துன்பம் செய்த பாவித் துரியோதனனை
படையொடு முடிப்பது கடனென மடியவே
தத்தளாங்கு திமி ததிங்கணத்தோமென (வெற்றி கிரு)

கிருஷ்ணர் விருத்தம் இ-ம்-(கேதாரகௌளம்.)

அருமை சேர்குருகுலத்துக் கதிபனாய் வந்து நீயும்
பெருமையும் புகழும் பெற்ற பெருந்துரியோதனா கேள்
மருமமாய் கியானமான மன்னவன் தருமராஜன்
அவர் ராஜ்ஜியம் பாதிதானும் நலமுடன் தருவாய் மன்னா.

துரியோதனன் விருத்தம். இ-ம்-(தோடி)

ராஜ்ஜியம் தரவேசொல்லி நலமுடன் கேழ்க்கவந்தீர்
ஆஷியாய் காட்டைவிட்டு அடவியில் திரிபவர்க்கு
காட்டினில் வாசம்செய்து காலமே கழிக்கச் சொல்லும்
விட்டிலவராய் விருந்தால் வென்றிடவறவே சொல்வீர்.

கிருஷ்ணருக்கும் துரியோதனருக்கும் தர்க்கம். (இ-ம்-காம்போதி)

அருமை குருகுலத்தில் அரசனாய்வந்துதித்தாய் துரியராஜா
(நீ) அன்று அழித்த வாக்கு யின்று பிசகலாமோ துரியராஜா.

துரியோதனன் தரு.

அன்று அழித்த வாக்கு இன்று பிசகேன் ஸ்ரீய கிருஷ்ணதேவா
(அந்த) அய்வர்கள் சூதில் தோற்று ஆரண்ணியம் சென்றாரே கிரு.

கிருஷ்ணர் தரு.

ஆரண்ணியம் சென்றாரே அய்வரும் துரோபதையும் துரியராஜா
(அன்று) அவர்கள் சொன்ன திட்டப்படி வசித்தே வந்தாரே துரி

துரியோதனன் தரு.

நிரைவேரினதென்ன நிற்றாது வந்ததென்ன கிருஷ்ணதேவா
(இங்கே) ஈயிருக்குமிடம் யினிக் கொடேன் பஞ்சவர்க்கு கிரு.

கிருஷ்ணர் தரு.

ஈயிருக்குமிடம் யினித்தர மாட்டே னென்றாய் துரியராஜா
(நீ) யென்னபுத்தியாலே யிப்படிச் சொல்கிறாய் துரியராஜா.

துரியோதனன் தரு.

யென்ன புத்தி யென்று யென்னை நீர் கேழ்க்க வேண்டாம் கிருஷ்ணா
(அந்த) யெழில் பஞ்சபாண்டவர்க்கு யினிகொடேனென்று சபியம் கிரு.

கிருஷ்ணர் தரு.

இனிக்கொடேன்யென்றுசொன்னால்யெல்லோருந்நகைப்பாரே துரி
(பின்னால்) யென்னை வினைகள் வந்து யெப்படி முடியுமோ துரி.

துரியோதனன் தரு.

முடியுங்காலமானால் மூளட்டும் யுத்தம்தான் கிருஷ்ணதேவா
(இனி) அரையடியாகிலும் ஐய்வர்க்குநான்கொடேன் கிருஷ்ணதேவா

கிருஷ்ணர் தரு.

கொடேன் யென்கிறாய் நல ... மையோ வுனக்கிது துரியராஜா
(அந்த) நாலஞ்சிபேற் கட்க்கும் நாலஞ்ச ... யினைதாறும் துரியராஜா

துரியோதனன்.

மன் ... னர் மன்னவருக்கு மூர் தரவேணுமோ கிருஷ்ணதேவ
அவர்க ... ட்க்கு வல்லமையிருந்தால் வறச்சொல்லும்
யுத்த ... க்கு கிருஷ்ணதேவ

கிருஷ்ணர் தரு.

யுத்தம்செய்வத ... ர்க்குவுனக்கு சம்மதிதானே துரியராஜ
(யிப்போ) துள்ளு ... மாடுபொதிசுமந்திருமா அப்பா துரியராஜ

பஞ்ச பாண்ட ... வாள் விருத்தம். (இ-ம்-முகாரி.)

பக்தரக்ஷகரைகாற்கு ... பாற்புகழ் கிருஷ்ணதேவா
வித்தகனுனபாவி விடல் ... துரியோதனன் தான்
புத்தியைதெரிந்து வந்த புஜப ... ராமச்சந்திரா
யென் சித்தமும் மகிழ்வதாக செப்ப ... வுரைசெய்வீரே

பாண்டவர்க்கு கிருஷ்ணருக்கும் தர்க்கம், (லாவணி.)

பக்தபிரியா நீரும் அக்கிபுரமே சென்றீரே சென்றீரே
அந்த பாவிதுரியன் சொன்ன நியாயமதையும்
வுரைப்பீரே வுரைப்பீரே

கிருஷ்ணர் தரு.

வுரைப்பீர் யென்றுசொன்ன இருத்தமுள்ள
பாண்டுபுத்திரா பாண்டுபுத்திரா
வுங்கள் ஆறும் அரசும்வாழ்வும் நாடும் பாதி
கொடென்று கேட்டேன் சென்றுகேட்டேன்

பாண்டவர் தரு.

கேட்டேனென்றுசொன்னீர் கிரிகைக்குடைகவிழ்த்த
நாதா யெங்கள் நாதா
அவன் நீனவசனத்தை கிழிபவனாவாய்,
துறந்துரைப்பீர் துறந்துரைப்பீர்

கிருஷ்ணர் தரு

வுரைத்தபடியேயாறும் இருத்தமுள்ள நாடு
கேட்டேன் சென்றுகேட்டேன்
இனி யுதவாதவர்களிங்கே யுத்தம் செய்யவே
வறச்சொன்னான் வறச்சொன்னான்

பாண்டவர் தரு.

யுத்தம்செய்வதர்க்கும் இஷ்டந்தான் தம்பியற்கும் சுவாமியெங்கள்சா
மீர் வுள்ளமகிழ்ந்து கொண்டுவள்ளலேவுரி
சொல்லும் நாதா யெங்கள் நாதா

கிருஷ்ணர் தரு

வழிசொல்லென்று யென்மேல் பழியை,
சுமத்துகிறீர் தர்மா ஓய் தர்மா
அந்த மாது துரோபதையாள்மலர் கூந்தல்
முடிக்கனுனாச்சே காளாச்சே

பாண்டவாள் தரு

மலர்கூந்தல்முடிக்கவும் மங்கையவள் தன்னாலாமோ சுவாமியாமோ
வுன்மாய்கையெவரறிவார் மாயவரயினலிர்காறும் யெப்மைகாறும்

கிருஷ்ணர் தரு.

காப்பதற்கு ஓர்சகாயமில்லைகாண் தர்மா — ஓய் தர்மா
காளிகாப்பெலியாகமும் நரபெலிபொன்றுமே செய்வீர் — செய்வீர்

(தருமர் விருத்தம். இ-ம்-முகாரி.)

நரபெலியிடவே சொன்னநாதனே நின்றாள் போற்றி
திடமுடன் காளியர்க்குதிறமே பலிகொடுக்க
மனமது அனைத்து சுவாமி மைந்தனை யாறளிப்பார்
யிரமது ஆர்வதற்கு யென் ஆண்டவா விபரம் சொல்வீர்

(தருமர் கிருஷ்ணன் தர்க்கம், இ-ம்-காம்போதி)

நரபெலியிடச் சொன்ன நாதனே யென்செய்வேன் கிருஷ்ணதேவா
யிந்தநாட்டிலுள்ளோர்கள் நகைப்பாரே யென்செய்வேன் கிருஷ்ண

கிருஷ்ணர்.

நகைப்பாரென்று சொன்னால் நலமாய் பாரதப்போர் — தர்மராஜா
(நாளைக்கு) நடக்கும்யுத்தத்திற்கும் நரவீர காளியற்கும் தர்மரா

தருமர்.

நரவீர காளியர்க்கு நரபெலிக்கென் செய்வேன் கிருஷ்ணதேவா
(நாங்கள்) ராஜ்யத்தை விட்டுநலமாய்காடுசேர்வோம் கிருஷ்ணதே

கிருஷ்ணர்.

நலமாய் காடுசேர்ந்தால் உங்கை துரோபதை கூந்தல் — தர்மராஜா
(மற்ற) நால்வர்கள் சபதமும் நடக்கும் விபரமென்ன — தர்மராஜா

தருமர்.

நடக்கும் விபரமும் [illegible] சரிவேறே — கிருஷ்ணதேவா
(அந்த) மங்கை துரோபதைகூந்தல் நானே முடிப்பேனென்றீர் கிரு

கிருஷ்ணர்

நானே முடிப்பதற்கு நாட்டினில் தடையுண்டோ — தர்மராஜா
அந்த நரவீரகாளி யற்கு நரபெலி யென்காணும் — தர்மராஜா

கிருஷ்ணர் விருத்தம.

பாலகனளிப்பதற்கு பாரினில் சகிக்கமாட்டார்
ஏவே யென்னை இந்ததிடமுள்ள காளியற்கு
கொலமாய் பெலிகொடுத்துகுருக்ஷேத்திரம் தன்னில்நீங்கள்
வெல்லேயபாரதத்தை ஜெயமுடன் நடத்துவீரே.

பாண்டவான் விருத்தம். (இ-ம்-முகாரி.)

ஆதியெ அரியே போற்றி ஆரணப்பொருளே போற்றி
சோதியே சுடரே போற்றி துளாய்மணி மார்பா போற்றி
நீதியோவும்மை நாங்கள் நிலமது ஆளவேண்டி
காதல் சேர்காளியர்க்கு களப்பெலி யிடவு மாட்டோம்

பாண்டவான் தரு. (இ-ம்-கன்னலிகள்.)

சேர்ந்தம்பி ஸ்ரீராமா துரோபதையை — அரி அரி
கொண்டுவந்து அரியன் தன் சபையில்
வஞ்சகங்கள் அரியன் செய்யும்போது — அரி
மானத்தன்னை காப்பாற்றி நீரே
ஆதியே நீ பாதியே நீ — ஆண்டவ
அனந்த தொரு ராமா ஆரணரே
வேதியர்கள் நிதம் போற்றுகின்ற — வெண்ணை
பண்டரனும் ராமா விமல நாதா
சோதியான காளிதேவியர்க்கு — வுய்மை
அரிதமுடன்றங்கள் பெலி கொடுத்தால்
பாதிமதி சிவன் தான்னியும் — அந்த
பரமனுக்கு இதுபெற்று போதான்
சாமியாரை நாங்கள் பெலி கொடுத்து — யிந்த
தரணியான (ராமா) நீதியுண்டோ
பெருமாளை நாங்கள் பெலி கொடுத்து — இந்த
பூமியாள ராமா நீதியுண்டோ.

நல்லறவான் விருத்தம்.

ஆதியே அரியே யென்று அரவாணன் தியானம் செய்து
நீதிசேர் காளியற்கு நிசுபப் பெலியாளாக
மாதவா முகுந்தா யென்று தன் மாயனை தியானம் செய்து
ஓதவே பாண்டவர்க்கு ஆசியுடன் வருகின்றானே.

அரவான் தரு பல்லவி.

நல்லறவான் வாரான் , பாண்டவரிடம் — நல்லறவான் வாரான்.

அநுபல்லவி.

நல்லறவான் வாரான் — நாககன்னி புதல்வன்
வல்லவனும் அர்ச்சுனன் மைந்தனென்று சொல்லும் (நல்லறவான்)

சரணம்.

சிரசில் கிரீடம் யிலங்க நெற்றி தன்னில்
திருமணி மிக துலங்க
காதில் குண்டலம் யிலங்க யிருபுஜத்தில்
கனத்த வயிர மிலங்க
மார்பினில் ஆபரணம் வகைவகையாய் பூண்டு
வச்சிரவாள், கரத்தினில் வன்மையுடன் கொண்டு (கல்லறவா)
பதினெட்டு நாள் சண்டையை ஓர்ஜாமத்தில்
பஞ்சுபோல் செய்வேனென்று
திடமாக தவங்கள் செய்து யிருக்கையில்
தியன் திரியன் வந்து
வாக்கு வாங்கிச் சென்ற வகைகளெல்லாம் சொல்ல
வண்மையாய் பாண்ட வரிடம் மகிழ்ச்சியாய்ப் பெருகிறான் (கல்)
கபடநாடகனை கிருஷ்ண மூர்த்தியை
கண்டு தெரிசிக்கவும் யிகபரம் பெறவு மென்று
கிருஷ்ணரிடம் யெண்ணியே மனமகிழ்ந்து
நரபெலி காளிக்கி நானே ஆவேனென்று
நாககன்னி புதல்வன் நன்றாய் மனமகிழ்ந்து. (கல்லறவான்)

அரவான் விருத்தம்.

ஆதியே போற்றி யெங்கள் அய்யனே போற்றி போற்றி
நீதிசேர் காளியற்கு நரபெலி நானே அய்யா !
பேதமை யெண்ணிடாமல் பெலியது காளிக்கீந்து
வேதநேர் யுத்தந்தன்னில் விளங்கவே நடத்துவீரே

அருச்சுனன் விருத்தம்.

பெலியிடு யென்று சொல்லி பேதைபோல் நிற்கும் பாலா
கிலியது பிடித்தாப்போலே கிரிநேர் யித்த வார்த்தை
மடமயில் நாககன்னி மைந்தனே யுன்னைத்தான
அடவுடன் பட்டபாடு அய்யனே யென்று சொல்வேன்.

அரவான் தரு கண்ணிகள்.

யென்ன சொல்வேன் யேது சொல்வேன் அய்யாவே யெனைய்யா
யென்தலை விதிவசத்தை அய்யாவே யெனைய்யா

[illegible] அய்யாவே யெனைய்யா
அநுவேனும் தானுமாக அய்யாவே யெனைய்யா
மந்தர [illegible] அய்யாவே யெனைய்யா
முரவளை இடமாம் செய்து அய்யாவே யெனைய்யா
பதினெட்டுநாள் சண்டையை அய்யாவே யெனைய்யா
பகல் முடிக்க தவம் செய்தேன் அய்யாவே யெனைய்யா
[illegible] ஓர்சாமத்துக்குள் அய்யாவே யெனைய்யா
அந்த கதன் முடித்து அய்யாவே யெனைய்யா
சிறந்தருச்சுனன் சண்டைசெய்து அய்யாவே யெனைய்யா
தருமருக்கு [illegible] அய்யாவே யெனைய்யா
[illegible] யிருக்கிறதெல்லாம் அய்யாவே யெனைய்யா
பேழை மதியாகிறுந்தேன் அய்யாவே யெனைய்யா
பாண்டவரை அறியனவன் அய்யாவே யெனைய்யா
[illegible] அய்யாவே யெனைய்யா
[illegible] யென்னவென்று அய்யாவே யெனைய்யா
வாய்மொழிகள் கேட்கையிலே அய்யாவே யெனைய்யா
வாய்மொழிகள் சொல்லுகிறேன் பாலகனே பாலா (ஒரு)
[illegible] சொல்வேனென்றான் அய்யாவே யெனைய்யா
மந்திரனை யெனறியாமல் அய்யாவே யெனைய்யா
[illegible] பஞ்சவர்மேல் அய்யாவே யெனைய்யா
காளிகாதேவியற்கு பாலகனே பாலா (ஒரு)
[illegible] பின்னேவேனு பாலகனே யென்றான்
[illegible] பின்னே பாலகனே காளி
[illegible] பாலகனே யென்றான்
[illegible] அய்யாவே யெனைய்யா
[illegible] அய்யாவே யெனைய்யா
[illegible] போசனைகள் செய்யவேண்டாம் யெனைய்யா
பெலியாவேன் காளியற்கு அய்யாவே யெனைய்யா
[illegible] யென்று பெயர் கொடுத்தேன் யெனைய்யா
[illegible] அய்யாவே யெனைய்யா
[illegible] அய்யாவே யெனைய்யா
காளிகாதேவியற்கு அய்யாவே யெனைய்யா

வெப்பவர் சூழைறிய அய்யாவே யென்னைய்யா
வேலையில்லா வேளையிலே அய்யாவே யென்னய்யா
அருந்து பெரிக்கிடுவேன் அய்யாவே ஜடலந்தை
யதியாமல் சொறுமைப்பா அய்யாவே யென்னய்யா
மாயவரே யெங்கள் மாமாவே ஒரு
வாக்கு தரவேணுமிப்போ மாமாவே யென்மாமா
பதினெட்டுநாள் சண்டையை மாமாவே அடியேன்
பார்த்துக்கொண்டிருக்கவேணும் மாமாவே யென்மாம
வெட்டுறள் சண்டையது மாமாவே யென்மாமா
யென்சண்டையானதினுல் மாமாவே யென்மாமா
ஒருஜாமம்சண்டையது மாமாவே கடைசியில்
வத்திறவு ஆகவேணும் மாமாவே யென்மாமா
யென்சிரசுமவுடனும்தானும் மாமாவே யென்மாமா
சேர்ந்துசண்டை செய்யவேணும் மாமாவே யென்மாமா
ரெண்டுவரம் யெந்தனுக்கு மாமாவே யென்மாமா
இக்ஷணம் கொடுக்கவேணும் மாமாவே யென்மாமா

கிருஷ்ணர் விருத்தம்.

இக்ஷணம் கொடுப்பாயென்றுயேங்கியே யென்னை கேட்டாய்
தக்ஷணம் கொடுத்தேன் இந்த தரணியோறரியத்தானே
பிச்சமாய் யோசனைகள் பின்னுமொன்றும் யோசியாதே
சக்தியர் யிக்ஷணத்தில் காளிக்கி பெலியாவாயே

அறவான் விருத்தம்.

பாண்டவர் குலத்தில் யானும் பாலனாய் பிறந்ததற்கு
மூண்டதோர் பாரதத்தை முடிக்கவும் யெண்ணினேன் மாமா
யின்றிடும் புத்திரனே நீ யென்மொழிதன்னாலென்று
தோன்றிய துரியராஜன் சொல்வாக்கு வாங்கிச்சென்றான்

வசனம்.

கேளும் யென் பிதாவே தங்கள் வம்சத்தில்நான் பாலனாய் பிறந்தற்கு இந்த பதினெட்டு நாள் பாரதத்தை மூன்றேமுக்கால் நாழிகையில் முடிக்கத்தவம்பண்ணிக்கொண்டிருந்தேன் அந்தருணத்தில் துரியோதனன் யென்னிடம் வந்துகபடமார்க்கமாய் காளிகாதேவியற்கு வெட்டவேணுமென்று வாக்குவாங்கிக்கொண்டு போய்

விட்டான் நானேறு மனவீரதூரன் யென்னை யொருவரும் வெட்டக்கூடாது யென்கையிலுள்ள சந்திராயுதத்தினுல் யென் திரேகத்திலுள்ள மாம்சங்களை காளிகாதேவியற்கு ஆவாகனம் செய்கிறேன் நீங்கள் விசனப்படவேண்டாம் யென்பிதாவே.

அரவானுக்கும் அர்ச்சுனனுக்கும் தர்க்கம் தரு.

விசனபடாதே யென்று விஜயன்முன்னே சொன்னாய்
வேந்தனென்றுன் யென்றுசெய்வெண்டாயென் அருமைமகனே

அரவான் தரு.

அருமை மகனே யென்று ஆண்டாண்டு புலம்பினாலும்
அடியேன் வாக்கழித்திட்டேனே யேனைய்யா அய்யா

அர்ச்சுனன்.

வாக்கழித்தாலும் யென்ன மறமளித்தாலும் யென்ன இந்த
வையகம் போனாலும் மென்ன யென் அருமை மகனே

அரவான்.

வையகம் போகலாமோ வாழ்வையும் விடலாமோ
வசையாம் வசையல்லோதான் யென் அய்யா அய்யா

அர்ச்சுனன்.

வசையான சொல்லுக் கோதான் மைந்தனே யுனை யிழந்து
வாழ்வும் மனம் தாளு மோடா யென் அருமை மகனே

அறவான்.

வயிரிதுரியனோரை வண்சமரில் நீங்கள் வென்று
மாதாவின் கூந்தல் முடியும் யென்னையா

அர்ச்சுனன்.

கூந்தல் தனைமுடித்து குருடர் மக்களை வென்று
குவலயம் நீயாளவேணுமடா யென் அருமை மகனே

அரவான்.

குவலயம் நான் ஆள்வதற்கு குருக்ஷேத்திர பூமியுண்டு
கோபாலர் பாதமுண்டு யென்னைய்யா அய்யா.

கல்லறவான் ஆவாகனம் செய்யும் தரு.

மதிமோசத்தாலிந்த விதிவசம் வந்துதேகிருஷ்ணதேவா (அந்த)
பாபாவி துரியனுல் மாளும்படியாச்சே கிருஷ்ணதேவா

ஆதியை நோக்கியறுந் தவமிருந்தேனே கிருஷ்ணதேவா (அந்த)
அரவக்கொடி படைத்த துரியன் கருவறுக் கிருஷ்ணதேவா
றனைவீறனுறனுப் காண்பிருந்தேனையா கிருஷ்ணதேவா (இந்த)
றனை வீற காளியற்கு கற பெலியாகுறேன் கிருஷ்ணதேவா
மணி நகற பட்டணத்தை நான் ஆளாமல் கிருஷ்ணதேவா)
(இப்போ) மாளும்படி விதிவந்து முடிந்துதே கிருஷ்ணதேவா
ஆரிட்டசாபம் அடவாய் பலித்துதோ கிருஷ்ணதேவா (பெண்)
தாயார் காகன்னி தானிட்ட சாபம்தான் கிருஷ்ணதேவா
பேதுக்கருச்சுனன் வயற்றில் பிறந்தேனுன் தெய்வமே தெய்வமே
யிந்த-யியலான குருக்ஷேத்திரம் வந்துபடுக்கவும் விதியோ விதி
பாளிபருச்சுனான் வயற்றில் பிறந்தேனுன் தெய்வமே தெய்வமே
(இந்த) பண்பான குருக்ஷேத்திரம் வந்து படுக்கவும விதியோ விதி
காமுனிகாறப் பருவங்களில் நல்ல கலியாணம்செய்யாமல் (இந்த)
காளைப்பிராயத்தில் மாளும்படி யாச்சே தெய்வமே தெய்வமே
அன்னையும் தந்தையும் முன்னறிதெய்வமென்றவ்வை யுரைத்தாளே
(யிப்போ)
தன்னுள பின்னை தாயும்தகப்பனும் சத்துரு ஓ தெய்வதெய்வமே

நல்லறவான் களப்பெலி முதல் பாகம் முற்றிற்று :—2-3 பின்னால்வரும்.

சென்னை கோமளீஸ்வரன் கோவில் ஆத்தோரத் தெரு 43 வது நெம்பர்,
வெ. குமரகுரு முதலியார் அவர்களது ஜகத்பிரகாச அச்சுக்கூடம்.

ஸ்ரீராமஜெயம்.

ஸ்ரீமகாபாரதத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தூதில்.

நல்லறவான் களப்பெலி யாகமம்.

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
REGISTERED
2 SEP 1907
MADRAS.

(2) இரண்டாம் பாகம்.

திருச்சினாப்பள்ளி தென்னூர் நாடக வுபாத்தியாயர்,
பிரம்மநாயகம் பிள்ளையவர்களால்,
இயற்றப்பட்டது.

சென்னை கோமளீஸ்வரன் கோவில்
ஜகத்பிரகாச அச்சுக்கூடத்தில்,
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1907.

இதன் விலை] ரிஜிஸ்டர் காபிரைட். [பை 6.

ரிஜிஸ்டர் காப்பிரைட்டின் அறிவிப்பு.

இதனால் சகலமான கனவான்களுக்கு தெரியப்படுத்துவது யாதெனில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தூதில் நல்லறவான் களப்பெலி யாகமம் 1-2-3 பாகம் புஸ்தகத்தை மகாகனம்பொருந்திய கெவர்ன்மெண்டார்களது 1907 வருஷத்திய 25 வது செக்ஷன் 8 வது ருல்சின்பிரகாரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறபடியால் இன்னாலே எவர்களும் அச்சிடக்கூடாது.

ஸ்ரீராமஜெயம்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணன் துதில்,

நல்லறவான் களப்பெலி யாகம்.

வெண்பா சங்கருபரணம்.

சீர்பெருகும்மணிகூடபட்டணத்தில் தான்வசிக்கும் செல்வியான
பார்புகழும் நாககன்னியயின்ற திருநல்லறவான் பாடல்தன்னை
வீறுடனே சாற்றுதற்கு—விமலப் பறையனை பெற்றிடும் விகடக்
களிமுகனே திரு—வடிமலப்பதமிக வைத்து நீ கார்.

துரோபதை விருத்தம். (இ-ம்-முகாரி.)
வெம்பியே மனது புண்ணாய் விழிகளால் நீர்கள் சோற
தும்பிபோல் கரியகூந்தல் துரோபதை விரித்துக்கொண்டு
தம்பியைகாணே மென்று தரைதனில் வீழ்துமாது
நம்பினேனுன்னை யய்யோ நமன் பதிக்கேகின்றாயோ

புலம்பல் தரு (பல்லவி).
யென் செய்வேன் மகனேறான் யென் செய்வேன் மகனே
யென் கண்மணி அறவான் யென் செய்வேன் மகனே

அநுபல்லவி.
பொன் செய்யும் மணி மார்பா
புவிபுகழும் பிரதாபா
மின் செய்யு அதிரூபா
விளங்கும் சற்குண தீபா (யென் செ)

சரணம்.
தீயன் துரியோதிரன் செய்த தீவினையிது
மாயன் யிருக்க சூது மனதில் கபடமாகி
தாயகமர்யுறைந்து தந்தை ஐவர்களுக்கு
வுபாயமாய் காளி தேவிக்குன்னை பெலியிட்டாரே (யென் செ)
உன்னை தந்தையர் சுற்ற அவர்கள் மனமகிழ்ந்து
பின்னையுலகிலுள்ளோர் பிரியமுடன் புகழ
வுன்னைமகுடம்சூட்டவுளமகிழ்ந்திருந்தேண்டா
யென்னமாய் பிரியவும் இசைந்தாயோடா மகனே (யென் செ)

துரோபதை புலம்பல்.
அய்யோ யெந்தன் மகனேவுன்னை யருத்து பெலியிடவும்
ஆருமோ மனம் தேருமோ யெந்தன் அங்கமுரிகிடுதே
பையாடறவணிந்த சிவன் பாதமதைபணிந்து
பரிவாய்த்தவம் செய்துவுன்னை
பயின்றேன் யிந்த விதிக்கோ
கண்ணேகண்ணின் மணியே கவை
கனியே கட்டிக்கரும்பே இந்த
கன்காவுதிக்கோபயின்றேன் பழி
காரர்ய் யென்ன செய்வேன்
பிள்ளையற்ற பாவி யென்று பேறுலகோர்ச (யுன்னை)
பெருங்காளியிக் கிரை கொடுக்க பிர்மமன்வயித்தானே
பெற்ற கூரன்யிருந்து இந்த பேறுலகாளாமல்
பேதமனம் தளர்ந்திடவும் பிரமன்வயித்தானே

நாககன்னி விருத்தம்.

ஆகமதுரால்சொிபுடனேமுமர்களத்தில் பொலிகொடுக்க அரிக்குதூதர்
மாகமுயர்மணிநகர்போய்மங்கைநல்லாள்தமதுரைக்கமனதுசொந்து
வேகமுடன் நடந்தோடி மின்னலையாள்புடைசூழ விஜயன்மேவி
நாககன்னிதன் புதல்வன் கல்லறவான்தனைதேடி கண்ணிஞளை

தரு புலம்பல் கன்னிகள் (முகாரி)

ஐயப்பாறுமாதம் தைகம் இருந்தேனடா மகனே மகனே
(இந்த) நாதனி கன்னிக் கிரைதனம் செய்தாரே மகனே மகனே
வேத்தன் தனைஞ்சேயன் கிரைதனம செய்தாரே மகனே மகனே
(அந்த) வேதமுனி புடதேசமும் செய்தாரே . மகனே மகனே
கனமுமரகிபோலே யென்வயற்றில் தரித்தாயே மகனே மகனே
(நீ) மகநருண்டலத்துடன் கூடப்பிறந்தாயே மகனே மகனே
சொடுமாரிபோலேயென் குடலில்தரித்தாயே மகனே மகனே
(வுன்னை) குள்ளமரிக்கி குளிக்கிவளாத்தேனடா மகனே மகனே
ஜுத்தனை நாகம் அரவம்வளர்த்துதே மகனே மகனே
வுன் அன்னை நாககன்னிதன்னை மறந்தாயோ மகனே மகனே
காமன்கை வில்லேர வுன்கண் னுப்புருவமும் மகனே மகனே
(அந்த)காற்கடல்குள்ளே கதிரோன்வுதித்தாப்போல் மகனே மக
இட்டதிருமனியும் இலங்கும் திருவுருவும் மகனே மகனே (என்)
பேடானன்தன்முகம்யென்றைக்குகாண்பேனடா மகனே மகனே
காவிக்குவுன்னைகருத்தாய் வளர்த்தேனடா மகனே மகனே
(பொன்னை) கண்டாரிசிக்கவும் கன்னிதுலைத்தேனடா மகனே

நாககன்னி விருத்தம்.

ஒப்பாறும் புவிமீதில் யெல்லோறும் செய்களுடன் சேர்ந்து வாழ
மெய்ப்பாறும் பஞ்சவர்க்கு ஓர்குருநாத யாகிமைத்துமேன்மையாக
ஒப்பாறும் மனிகளம்பட்டனைத்தை முடிசூட்டியுலகாளாமல்
ஒப்பாரில் வுயிர்காளிதேவியர்க்கு இரையாகயெழுதினீரோ

நாககன்னி புலம்பல் தரு பல்லவி.

அப்பனே மகனே கண்மணியே வுந்தன் ஆவி
பெற்றபாவி யுன்னையருத்துப் பலி கொடுக்க அப்பனோ

அநுபல்லவி.

ஒப்பாறும் யில்லையென்றிருந்தேன் இதற்காக
மனம்நோக நீ பிரிந்து வளர்ந்திட்டாயோ
ஒப்பாறும் யில்லை யென்றிருந்தேன் அடா
செப்பரிதாகிய சேனை மன்னவர் சூழ
யிப்படிக் கொலுவினில் இருப்பா யென்றிருந்தேனடா அப்ப

சரணம்.

பட்டத்து துரைமக்கள் கூடி விளையாடி மலர்சூடி யென்னை
தேடி வருவாயிந்த இட்டதை யெங்கே மறந்தாயோ
யெந்தன் சேயே வுந்தன் வாயால்
ஒரு சேதி சொல்லத்தகாதோ
இட்டத்தை யெங்கே மறந்தாயோ
பட்டவர்த்தனருடன் மகுடவர்த்தனர் கூடி
பட்டத்திற்கு முன்னே படுகளம் சேர்ந்தாயோ அப்பனே
பதினெட்டுசண்டை நாளெல்லாம் ஒரு நொடிக்குள்
பகை முடிக்க குறிபார்த்திருந்தா யென்று
சதிசெய்ய நினைந்தாரோ மாயன்
விதிவசம் ஒருவரால் வெல்லுவதரிதென்று
முனுமரை சொல்லியமொழியோமொழியோபாலா (அப்பனே)
வஞ்சகமானதிரியோதன் வுன்னைக்கண்டு மனம்விண்டு
மதிமயங்கித்திரிவார்களே வஞ்சகமான திரியோதன்.
பஞ்சவர் குலத்தினில் பாலனாய் வந்துதித்தாய்
கொஞ்சவயதிலெந்தன் குழந்தை நீமடியவும் (அப்பனே)

நாக கன்னி விருத்தம் (இ-ம்-முகாரி)

பேரிகை முரசு மேளம் பிரபலயமாய் முழக்க
தாரையும் தவண்டம் சின்னம் தவில் மேளங்களு முழங்க
கூரையும் கொடி வஸ்திரம் குணமுடன் வுடுத்திகளுமுப்
பிரமா காளியக்கு மெய்ப் பெலியானு யோடா

புலம்பல் தரு டல்லவி சகாரூமகிரி.

யென் செய்வேன் பாலகனே
அய்யோமன தேக்குதே பாலகனே
(இந்த) கண்கொள்ளாபடை சூழ காளியத் சன்னதியில்
கண்ணே நீ மாண்டாயோடா என்செய்வேன் பாலகனே

அனுபல்லவி.

வல்லவனே அரவான் அங்கனே மகனே
பாஞ்சாலி பட்ட அவம்பம் இந்த யெல்லையை யளந்த
யெம்பெருமான் யெங்களண்ணர் ஆரியடொம்பனுனை
என செய்வேன் பாலகனே

சரணம்.

யென்னை டொம்பப் பெண்வடிவாக்கி கூட்டிக்கொராடு
செஞ்சூர் அத்திபுரமும் கான்
தொண்ணுாத்தாறடிகளை மீதேறி நின்று அதில்
தொழிலனேகங்கள் செய்தேன்
நான் செய்தொழிலுகா சித்து வுங்களப்பா தேர்விஜயனும் மகிழ்ந்து
என்னை-வந்து பருகிடவே னுமென்றுங்களைய்யர்
வணங்கினேர் டொம்பரையும்
யென்மேல்மய்யல் பெருகிவந்து அர்ச்சனையென்னை
மலர்ச்சோலைதனில் சேர்ந்தார் அன்று
வந்து யென்கெர்ப்பந்தனி லுதித்து நீயும் வந்துபிறந்தாயோடா
வுன்னை பெற்றவயற்றிலே தான் கல்லறவான் நீ
பெறு கெறுப்பிட்டாப்போல் (நீ) கற்ற வித்தையெல்லாம்
காளிக்கி தத்தம்பண்ணி கண்ணே நீ மாண்டாயோடா

சுபத்திரை விருத்தம். (இ-ம்-முகாரி.)

சுந்திரமாயன்றங்கை சுபத்திரையாளும் கேட்டு
சிந்தையும் நொந்துவாடி இயல்பிய மகனைபார்த்து
விந்தையா நாகவுன்னை விபையட கன்னிக் காங்கள்
வைத்தனை பெலிகொடுக்க மண்மீதில் இருப்பேனோடா

புலம்பல் தரு கன்னிகள்

என்னனுன் செய்குவேன் யென்மகனேயறவான்
நேரிலே குருசேக்ஷத்திரத்தில் ஆஆஆ
எல்லோரும் காண நீ வந்துபடுத்திட
எவர் செய்த மாயமிதோ ஆஆஆ
ன மன்னவர் சூழ மாணிக்க முடிசூட்டி வைய்யாகம்புனாமல்ஆஆ
ாபெலியிடவந்ததோ தலைவிதிமகனே முன்யென்னசெய்வேன்
னம் சிருவயதில் செல்வமாய்வளர்த்து நீ செங்கோல் செலுத்தா
—செங்கோல்முறைதப்பி தெருவில்மடிந்திட
யானுன் யென்ன செய்வேன்
றுதனைச் சமந்து வெண்ணைத்தனைத் திருடும் கோவிந்தன்
செயலோ வண்ணமாகிய காளிதுர்க்கைக்கி பெலி யிட்டு
ன னுன்பார்பேனோடா.

தாலாட்டு.

ஆராரோ ஆரிரோ ஆராரோ ஆரிரோ.

காசிதனில் மூழ்கி கடவுளரை தோத்தரித்து
யாகமதம் பெற்றுவந்த பார்த்திபன் தன்மகனே ஆரா
மூத்திக்கி வித்தே முழுமதியே பூரணமே
சத்தியவன்பெற்ற தனருசயன் பாலகனே ஆரா
அறவத் தவசனை அரணம்பிறலே தான்
களவுசெய்வேன் யென்றுசொன்ன கட்டழகன் தன்மகனே ஆரா
சங்குறல் பாக்குடித்தால் சமர்த்தில்லை யென்று சொல்லி
யாக்குழனே நீயிவிட்டு வளர்த்தேண்டா கண்மணியே ஆரா
தரையிலே விட்டாக்கால் தண்டைக்கால் நோகுமென்று
மார்பிலே யேணைகட்டி வளர்த்தேண்டா கண்மணியே ஆரா
பெற்றபெருமாளே பெண்கள்சூடாமணியே
யுத்ததொழுவாக்கியத்துக் குகந்தபெருமாளே ஆரா
யுத்தகளம்தன்னிலே ஓரம்பிறலே தான் வதைக்கிறேனென்று
சொன்ன வாய்மொழிகள் மறந்தாயோ ஆரா
மாயவனார் யெங்களன்னை யுன்மாமன் செய்சூதினால்
வுபாயமாய்காளியற்கு வுனைப்பெலியுமிட்டாரோ ஆரா

சகாதேவன் தேவாரம்.

சிவசிவா யென்ன செய்வேன், சிந்தையும் மதிமயங்கி,
அவமதி யாலே யெந்தன் அறவானை பெலிகொடுத்து,
தவமது செய்து பெற்ற தையலாள் நாககன்னி,
யெவ்விதம் வுனைப் பிரிந்துயிருப்பேனோ மகனே யென்றான்,

புலம்பல் தரு கண்ணிகள்.

இதுயென்ன காரணமோ தம்பி யுனக்கிந்த விதிவருமோ (இப்போ)
சதிசெய்து உனைமடிக்க நாங்களுந்தான் சண்டாளரோமடா
வுன்னபடியென்கு பாரதத்தில் வுதவியாய் நீ யிருந்து–(அந்த)
வள்ளல் கிருபையாலே வுங்களுக்கு மாணிக்க முடிதரித்து—
கண்ணினால் பார்க்கவேணும் யென்றுயெண்ணி தானகம் விட்டு
வந்தோ(மிப்போ) காளியர்க்குப்பெலியாய்வுனைதந்து கண்ணினால்
பார்க்கலாச்சே—பதிகெட்டு நான் சண்டையை ஓர் சாமத்தில்

பந்தபோல்செய்வேனென் றாய் இந்த பகைவர்கள்
கண்ணின் முன்னே காளியற்கு பலிகளம் சேர்ந்தாயோடா
தங்கத்திருமேனிவடிவுள்ள தனஞ்செயன் பாலகனே யெந்தன்
அங்கமுருகுதடா பாலகா வுன்னுண்மை தனையினைந்தால்
தன்னையறியாமல் வந்துவிட்ட சற்பனையோ அரியேன்
வல்லவனே வுன்னைகவாளினாலே மாளவிதிவசமோ யென்

தருமர் தேவாரம்.

சங்கரா யென்ன செய்வேன் யென்தம்பியன் றன் அறவான் தன்னை
பொங்கமாய் காளியற்கு யென்புனிதனை பெலிகொடுத்து
அந்த மாயிருக்கவுந்தான் யென் அங்கமும் யொருக்குமோதான்
மைந்தனோ டென்னுயிரை மாய்குவேன் யென்றுசொன்னார்

புலம்பல் தரு.

ஐப்போனேன் யென்ன செய்வேன் ஆதிமூலப்பொருளே
அரும்பாவியானேனய்யோ சிவனே பரமசிவனே
செய்யும் தவத்தில் வந்த சேயனை நானிழந்து
சிந்தை கலங்கலாச்சே சிவனே பரமசிவனே
மைந்தனில்லாததை யென்னி நொந்தேன்மனதினுள்ளி
வளர்த்தேன் வீரமாகாளியற்கு சிவனே பரமசிவனே
ஆரும் செய்யாத வினை அரும்பாவி செய்தேனய்யோ
திருமைகண்மணியை யிப்போ சிவனே பரமசிவனே
வேறுவகை யறியேன் விமலா யென்பாலகன் தன்னை
வீரமா காளியற்கு சிவனே பரமசிவனே
வெட்டி பெலிகொடுத்து வீரமா காளியற்கு
மேதினி யாள்வேனோ சிவனே பரமசிவனே
பாரிலெந்தனைப்போல பாலனை பெலிகொடுத்து
[illegible] பாவியுன்றோ சிவனே பரமசிவனே
பிள்ளையில்லாத ஜென்மம் போயென்ன யிருந்தென்ன
பிரயோஜனங்களுண்டோ சிவனே பரமசிவனே
வள்ளலே யென்னுடைய மனதெப்படி யாறுவேன்
வளர்த்தேனே காளியற்கு சிவனே பரமசிவனே

அர்ச்சுனன் விருத்தம்.

அபனிட விதியோ முன்பு யான் செய் தீவினையோ முன்னுன்
வயமுள்ள காகங்கள் வருந்திப் புகலக்கின்றாரோ
ஜெய முடன் வுன்னை காக்கள் திருமுடி சூட்டிக் கண்ணுல்
கலமுடன் பார்ப்பதற்கில்லை காலம் பாவியாச்சேடா

புலம்பல் தரு ராகம்.

ஆ மகனே அப்போ மகனே

அனுபல்லவி.

ஆ மகனே நீயும் அரவான் யிடத்தனில்
அருமையானதோர் அஸ்திர வித்தை கற்றிய பால மகனே (ஆ)

சரணம்.

யெண்டிசையும் ஜெயிற்று யென் முன் நீ வந்தாயோ மகனே
(வுன்) யெழில் வீறபெருக்கிறமம் பெரிகை யொலித்தாயே மகனே (ஆ)
யெத்தனை நால் கனெல்லாம் யெதிர்த்து அர்ச்சுனனுயே மகனே
(நீ) வைத்திருக்கும் கணையால் வதைக்கிறேன்னுயே மகனே (ஆ)
ஐய்வர்க்கு துணையென்று அவனியில் யிருந்தாயே மகனே
(நீ) கற்றுணர்ந்த தனுர்வித்தைதனை மோசம் செய்துதோடா மகனே (ஆ)
பெற்ற வயறெனக்கு பத்தியெரியுதடா மகனே
(வுன்னை) பெற்றதாயானை பார்த்து பிரக்க தம்பி யுறமு மகனே
யென்னமாய் பறந்தாயோ யெதென்று அறுதாயோ மகனே (ஆ)
(அப்போ) யென்ன வுன் சிந்தையில் யெண்ணி யிறந்தாயோ மகனே ஆ

பீமன் விருத்தம்.

இடியது கேட்ட காகம் யிடறிந்தது போல் பீமன்
துடி துடித்தலறி வீழ்ந்து சொல்லுவான் மகனைப் பார்த்து
கங்கையும் மார்பா வுன்னை காளிகா தேவியர்க்கு
வடிவுடன் பெலி கொடுத்து மண் மீதில் இருப்பேனோடா

புலம்பல் கண்ணிகள்.

சங்கறன் செய் கொடுமையிதாமோ பொல்லா
சண்டாளர் கண் முன் நீ சதி செய்பலமோ அடா

சதி செய்பலமோ சச்சறன் செய்
அங்க முறுதெபாளையும் அன்னைதனை நினைத்தால்
அருமையே சிலை அடா அருமையே சிலை சங்கறன் செய்
இந்திர தேவர்கள் மூவர் இருந்த வுலகத்தை விறர்
அடா ரூகத வீரர் சங்கரன்
வுன்னைக் கண்டால் நடுங்குவரே நீ
யிருப்பா யென்று களித்திருந்தேனடா அடா
களித்திருந்தேனடா சங்கறன்
யென் கனி ஒன் யிருந்தேனடா விலா அந்த
யென்னத்தை யெல்லாம் யிடறித்தாய் நீ காலா
யிடறித்தாய் நீ கொலை இந்தன்
மாபாவி அறியன் செய்குதோ அந்த
வசைபரிய மேலே வுறக்கத்தைப் பிரோ அடா
வுறக்கத்தாய் பிரோ சங்கறன்
பாறத யுத்தம் முடித்து இந்த பட்டணம் வுனக்கு
பரிவட்டம் தரித்து அடா
பரிவட்டம் தரித்து சங்கறன்
பட்டாபிஷேகம் நீ பெற்று இந்த
பாறுலகெல்லாம் பண்புடன் வியாளாமல்
பண்புடன் வியாளாமல் சங்கறன்
வீறமா காளி பற்றுமன்பு வெட்ட விதித்தானோ
பிறம்மனும் வேந்தனே யின்று அடா
வேந்தனே யின்று சங்கறன்
மாபாவி பாவென்னடா பாலா இந்த
மண்ணிலுள்ளோர் ஜனம் வசை தொலை
சிலா அட்டவசை சொல்லிலா சங்கறன்

தருமர் விருத்தம்.

மன்ன மன்னவர்கள் சூழ மறையவர் அருகிருக்க
கன்னிகள் சேற அத்தினி கனமுடன் அன்னையென்று
நன்றாய் ஆடன் வியாளாயென்று நான் மனம் மகிழ்ந்திருந்தேன்
யென்னமாய் பெலி கொடுத்து யிருப்பேனோ மகனே யென்றான்

தருமர் புலம்பல் தரு கண்ணிகள்.

செந்திருவைப்போற்ற மாப்பா நீ தேச மானவரையென்றிருந்தேன்
பைந்தமிழ் சேற அரிபனுலே பாவியாலே மாநுருபோ
விந்தையுடன் வீ பிரக்ஷு மேதினி யான்வா யென்றிருந்தேன்
சேனை மன்னர் புடை சூழ தேர் மீதினில் பவனி வந்து
வான புகழும் மணி மகுடஞ்சூட்டி வைக்க ஞான் மன மகிழ்ந்து
மாண் மருவு குல மோங்கும் மயேன் பறனர் தன் செயலோ
ஆரா கடோற்க் கஜனுக்கு நீ ஆதுனை யென்றிருந்தேன்
ஐப்ப அபி மன்னனுக்கும் நீ அணை யிருப்பா யென்றிருந்தேன்
வைப்பவனும் தரிக்கி முன்னே வேளையில்லா வேளை தன்னில்
மெய்புநுகும் காளியர்க்கு வளர்த்தேண்டா கண்மணியே
விழிகள் நெறுப் பெரிய வீற முடிதரையில் வீழ
தரையில் வீழ ஆபரணம் தானழுதார் தர்மருந்தான்

இரண்டாம் பாகம் முற்றிற்று மூன்றாம் பாகம் பின்னால் வரும்

சென்னை கோமளீஸ்வரன் கோவில் ஆத்தோரத் தெருவு 43வது நெம்பர்.
பொ. குமரகுரு முதலியார் அவர்களது ஜகத்பிரகாச அச்சுக்கூடம்.

REGISTERED 2 SEP 1907 MADRAS

ஸ்ரீ ராமஜெயம்.

ஸ்ரீமகாபாரதத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தூதில்

சிவந்த பஞ்சகம் பீமன் ஜராசன் சண்டை.

நல்லறவான் களப்பெலி யாகமம்.

பீமன் (3) மூன்றாம் பாகம். [illegible]

திருச்சிறுப்பள்ளி தென்னூர் நாடக வுபாத்தியாயர்,
பிரம்மநாயகம் பிள்ளையவர்களால்,
இயற்றப்பட்டு.

சென்னை கொமளீஸ்வரன் பேட்டை
ஜகத்பிரகாச அச்சுக்கூடத்தில்,
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1907.

இதன் விலை] ரிஜிஸ்டர் காபிரைட். [பை 6.

ரிஜிஸ்டர் காப்பிரைட்டின் அறிவிப்பு.

இந்நூல் சகலமான கனவான்களுக்கு தெரியப்படுத்துவது யாதெனில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தூதில் நல்லறவான் களப்பெலி யாகமம் 1-2-3 பாகம் புஸ்தகத்தை மகா கனம்பொருந்திய கெவரண்மெண்ட் அவர்களது 1907 ஷு சித்திய 25 வது செக்ஷன் 8 வது ரூல்ஸின்பிரகாரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறபடியால் இன்னூலை எவர்களும் அச்சிடக்கூடாது.

உ

ஸ்ரீராமஜெயம்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணன் துணை,

நல்லறவான் களப்பெலி யாகமம்,

சிவந்த பஞ்சகம் பீமன் அரியன் சண்டை.

வெண்பா சிங்காரபரணம்.

சீர்பெருகும்மணிநகரபட்டணத்தில் தான்வசிக்கும் செல்வியான
பார்புகழும் நாககன்னிபயின்ற திருநல்லறவான் பாடல்தன்னை
வீறுடனே சாற்றுதற்கு—விமலப் பராசக்திமை பெற்றிடும் விகடக்
கரிமுகனை திரு—கமலப்பதமிக வைத்து நீ கார்.

துரியோதனன் விருத்தம்.

பீமனும் துரியன்றானும் பலமது பார்க்கவேண்டி
சேமமாய் ஐவர்தானும் செடிபமால் சகாயம்பெற்றோர்
பாண்மையாய் யெந்தன் சேனைபழுதறப்போச்சுதென்று
வன்மையாய் அரியராஜன் மகிழ்ச்சியாய் சண்டை செய்தான்

பீமனுக்கும் அரியனுக்கும் சண்டை.

தரு பல்லவி.

பீமசேனனுக்கும் துரியோதனனுக்கும்
விளைந்ததே சண்டை

அநுபல்லவி.

பூமிகிடுகிடென அசைந்தசைந்தாடவே
பொன்னுலகத்தோர்களும் பொரிகலங்கிவாடவே
நிலைசெய்காலயமன் திடுக்கிட்டங்கோடவே
செரிக்கோபாக்கினி ஜெகபெக்கும்மூடவே
சிந்தை தயவீறொடு நகரும் செழிக்கவே
அந்தத்தினி னுயர் மூவரும் ஒழிக்கவே(பீம)

சரணம்.

ஆருவர்க்கொருவர் யெதிர் யெதிர் நின்று சபதங்கள்
புரைத்திந்த புவிமேலே யாரும்
வெறுவி விதிர் விதித்து விம்மியோடவே இரு
மேருமலைகள்போல

பெரிய கெதைகளோடு இடவலமாய்சுத்தி
பெரிய சினத்தாலே அண்டம்
பிளக்கவுர்ப்பாதகெர்ச்சனையிட்ட ரத்தங்கள் (பீரிட ஒருகாலே)

அரியபெரும் கெதைகளாலே யொழும்பிமுத்தி
அண்டத் தெழும்பி பின்னும் அவனிமேல் வந்துசுத்தி
வலியும் கைகளால் இடி வீழ்வதெனவேகுத்தி
விசையாய் கால்களிருலே மேனிநடுங்கயெத்தி

வீரிய யெண்டிசை முற்றிலும் நோகவே
மீரிய அண்டம் அணுப்பொடி யாகவே (பீம)

பயங்கொள் அரவக்கொடி அதிபனும் வீமனை
பார்த்துவெகுண்டு சித்தம் (வுந்தன்)
வுயிர்னிலைதன்னைச்சொல்லு யானும் சொல்கிறேன் அப்பால்
ஒத்துச் செய்குவும் யுத்தம்
நயமுடன்கேழ்க்கயெனக்குசிற்சினில் நீ நவில்வேனவெகுந்தா
கொண்ட கயவன் யெனக்கு புறுவற்றினில் யென்
மூக்காலும் சொல்லியபத்தம்
வியன் கொள் அந்த வீமன் சிரசின் மேலடிக்க
வருத்தம் அவன் மூர்ச்சையாய் வீழ்ந்தான் பல்லைக்கடித்து
ஜெயங்கொள் அந்த வீமன் யெழுந்தபாவி அடித்
திரியவென்புலி யென்னவேபோலும்
மீருபுயத்தினில் நன்னியே மேலும் (பீம)

பீமன் விருத்தம்.

கெக்கரிப்பாகவேதான் கீர்த்தியும் புகழும் பெற்ற
மிக்கதோர் வீமன்றானும் விசித்திர கெதையெடுத்து
துக்கவே துரியன்றானும் துள்ளியே அலரிவீழ
கைக்கெதையிருவர்கொண்டு கடியபோர்செய்கின்றரே

பீமனுக்கும் துரியனுக்கும் இரண்டாவது சண்டை

பல்லவி.

கெதாயுத்தமானார் யிருவர்களும் கெதாயுத்தமானார்

அநுபல்லவி.

கெத்தாயுமானார் விளைப்பி யிருவர்களும்
கேசரிமாக்கமாய் தவர்கள் மகிழவும் (கெதா)

சரணம்.

அக்தரதேவதை அந்திமி முழக்கவும்
அரிகோபாலனும் அரிகினில் யிருக்கடவும்
தோந்த மதாகவே துரியனும் விழவும்
தீர்க்கை சாமுண்டியும் தொங்தோ மென்றவும்

(துரியோதனன் புலம்பல் கண்ணிகள்).

யென்ன செய்வேன் யேது செய்வேன் யீஸ்பறனே சுவாமி
இந்த விதி வந்ததையோ யீஸ்பறனே சுவாமி
முன்னமேனான் செய்த வினை யீஸ்பறனே சுவாமி
மூண்டதையோ குருக்ஷேத்திறத்தில் யீஸ்பறனே சுவாமி
பாவியவன் ஐகுனியாலே யீஸ்பறனே சுவாமி
பாழ் நரகம் விழப்போறேன் யீஸ்பறனே சுவாமி
பஞ்சவற்கும் துரோபதைக்கும் யீஸ்பறனே சுவாமி
பாதகங்கள் தேடலுற்றேன் யீஸ்பறனே சுவாமி
நடக்கும் வழிதனிலே யீஸ்பறனே சுவாமி
நச்சு முள்ளை நட்டு வைத்தேன் யீஸ்பறனே சுவாமி
குளிக்கும் குளம் தனிலே யீஸ்பறனே சுவாமி
கூர்வசுக்கலையான் ஊன்றி வைத்தேன் யீஸ்பறனே சுவாமி
படுத்திருக்கும் அரணமனையில் யீஸ்பறனே சுவாமி
பாம்புகளை தான் கவிழ்த்தேன் யீஸ்பறனே சுவாமி
வுண்ணுமந்த சாதம் தன்னில் யீஸ்பறனே சுவாமி
நஞ்சுகளை தான் கலந்தேன் யீஸ்பறனே சுவாமி
அரக்குனல் மாளிகை கட்டி யீஸ்பறனே சுவாமி
(அதில்) அய்வரை குடியும் வைத்து யீஸ்பறனே சுவாமி
அசந்துறங்கும் வேளையிலே யீஸ்பறனே சுவாமி
அனலைக் கொளுத்தச் சொன்னேன் யீஸ்பறனே சுவாமி

அதர்க்கும் தப்பி பிழைத்தார்கள் யீஸ்பறனே சுவாமி
ஆயருடபுண்ணியத்தால் யீஸ்பறனே சுவாமி
வஞ்சனையாய் சூதாடி யீஸ்பறனே சுவாமி
ஐய்வரை மானபங்கம் செய்துவிட்டேன் யீஸ்பறனே சுவாமி
ஐய்வரிட்தேவியறை யீஸ்பறனே சுவாமி
சபையுரிய்துகிலுரிந்தேன் யீஸ்பறனே சுவாமி
12—தன் வருடம் யீஸ்பறனே சுவாமி
ஐய்வரை பாறவனம் ஓட்டிவைத்தேன் ஈஸ்பறனே சுவாமி
தீருமரிடபொருவையினல் யீஸ்பறனே சுவாமி
இப்போ தறணியாளலாச்சுதையோ ஈஸ்பறனே சுவாமி
பாவிநான் செய்கொடுமையினல் ஈஸ்பறனே சுவாமி
யெனக்கு பாழ்நரகம் கிடைத்ததையோ ஈஸ்பறனே சுவாமி

துரோபதை காளியாய் வருகிற விருத்தம்.

ஆண்டு பனிரெண்டும் சென்று அக்கியாதவாசம் செய்து
தோன்றவே துரியனுறி தொன்னூற்றென்பது பேற்தன்னை
தாண்டியே கறுவருத்து என் தர்ம்ம பூபதிகள் நின்றார்
மீண்டியே ரணகளத்தில் மெல்லி துரோபதையும்வாறாள்

தரு பல்லவி.

தேவி வாறாள் ரண பததிற காளி வாறாள்

அநுபல்லவி.

தேவியும் வாறாள் சிறந்த படுகளம்
ஓடி அரவக்கொடியோனை தேடியே (தேவி)

சரணம்.

கூரியசப்தம் குறையாமல் கிரைவேற
வாரிய வுதிரத்தை மகிழ்ச்சியாய் தடவவும் (தேவி)
வனவாசம் ஓட்டினமாபாவி இவனென்று
மண்டியிட்டுக்கொண்டு மணிகுட்டெடுக்கவும் (தேவி)
மாது துரோபதை யாள் மன்னர் சபையில் சொன்ன
வாக்குத் தவறாமல் மலர் கூந்தல் முடிக்கவும் (தேவி)
குருக்ஷேத்திரம் தன்னிலே கொற்றவர் சேனையை
கொள்ளை கொள்ள வந்த கோபாலன் தங்கையார் (தேவி)

(துரோபதைக்கும் துரியோதனனுக்கும் தர்க்கம்.)

ஆரம்மா தாயே நீ தான் — ஈஸ்பரியே யெனம்மணி
அர்த்தராத்திரி தன்னில் வந்தாய் — ஈஸ்பரியே யெனம்மணி
அர்த்தராத்திரி வந்தவன்றான் — அகோர காரியடடா
அருங்களத்தை பார்க்கவந்தேன் — பாவி துரியா
பாவி யென்றும் சொல்லுகிறாய் — பராசக்தியே யெனம்மணி
பட்சம்வைத்து காக்கவேணும் — பராசக்தியே எனம்மணி
பார்க்கதான் வந்தேனடா — பாவி துரியா அடடா
பஞ்சவர்கள் தேவியடா — பாவி துரியா
பஞ்சவர்கள் தேவி யென்றால் — பராசக்தியே எனம்மணி
பட்சிக்க ஓரச்சிக்க ஓ — பராசக்தியே யெனம்மணி
பகழிக்கத்தான் வந்தேனடா — பாவி துரியா அடடா
உன் பழிவாங்க வந்தேனடா — பாவி துரியா அடடா
பழிவாங்க வந்தேனென்றாய் — பராசக்தியே எனம்மணி
பாலன்ம்மா வுந்தனுக்கு — பராசக்தியே எனம்மணி
பாலனென்று சொல்லுகிறாய் — பாவி துரியா அடடா
நீ பாற்சபையில் சொன்னதெல்லாம் — பழுதாய் போச்சுதோ
பாச்சுதென்றும் சொல்ல வந்தாய் — பராசக்தியே எனம்மணி
பிழைபொறுத்து கிருபை செய்வாய் — பராசக்தியே
கிருபை செய்ய வந்தேனடா — பாவிதுரியா அடடா
உன்னை கீறிநெஞ்சை பிளப்பேனடா — பாவிதுரியா அடடா

துரோபதை விருத்தம்.

கீறியே பிளப்பேனென்று கிளிமொழி வார்த்தை சொல்ல
பாரெல்லாம் ஆண்டமன்னன் பதைத்துடல் மெய்கலங்கி
கூறிய சப்தம்போலே கொற்றவன் மார்மேல் நின்று
வீரியத்துடனே நெஞ்சை வெட்டினான் வெட்டினானே.

ஷை விருத்தம்.

வெட்டியே பிளந்து நெஞ்சை மெய்குழல் துரோபதையும்
கொட்டிய வுதிரம்தன்னை கோதையும் கூந்தல்கேற்றி
பட்டியபாண்டவாளை பாங்குடன் விழுங்க வென்று
திட்டமாய் வருகும்போது ஸ்ரீகிருஷ்ணரும் தடுக்கலுற்றார்.

கிருஷ்ணர் விருத்தம்.

பாண்டவாள் தன்னைத்தானே பாங்குடன் விழுங்கவென்று
தாண்டவமாடியேதான் சப்தமும் கூறிவாறாய்
மூண்டதோர்பாரதம் தான் முடியவும் யில்லை கண்டாய்
வேண்டிய காரியாக மெல்லிய பிறந்து இர்ப்பாய்.

(வசனம்.)—கேளும்மா துரோபதா 18-நாள் சண்டை ஆரம்பித்தோம் இப்போது 17 அரை நாளையில் பாரதம் முடிவாய் விட்டது இன்னும் அரை நாள் சண்டையாக்கி நீ அக்கினிஸ்தானம் செய்துவா அம்மணி.

துரோபதை விருத்தம்.

பாண்டவர் சமர்புரிந்து பதினெற்றக்குரோணி தன்னை
மாண்டிட கருவறுத்து வல்லாண்மையுள்ள ராஜர்
தாண்டியே குருக்ஷேத்திரத்தில் தர்ம பூபதிகள் பார்க்க
ஆண்டவன் வுரைபடிக்கு அக்கினி மூழ்கி வாறாள்.

தரு கன்னிகள்.

அக்கினி மூழ்கிவாறாள்பராசக்தி — அக்கினிமூழ்கிவாறாள்

அநுப்பல்லவி.

அக்கினி மூழ்கிவாறாள் — அருமை குருகுலத்தார்
விக்கினம் நினையாமல் மெல்லி துரோபதை யாளும் (அக்கி)

சரணங்கள்.

பஞ்சவரைவரையும் பராசக்தி பாங்குடன் தான் விழுங்கி
இந்த அக்கினிகுள்ளாக பராசக்தி அபிக்கிரமாயிடுவாள் (அக்)
அண்ணனார்மாயவரும்சொன்ன சொல்லை ஆமென்றுநிச்சயித்து (தன்)
ஆங்கார கோரத்தையும் பராசக்தி அன்பாகத்தானடக்கி (அக்)
அகார வுகாரமுமாய் பராசக்தி அன்பத்தோறகாரத்தாள்
வகாரமெனும் வீட்டில் பராசக்தி வடிபமாய் னின்றிடுவாள் (அக்)
இல்லை சிதம்பரத்தில் பராசக்தி தேவியாய் நின்றவள்தான் (இந்த)
யெல்லையை றடியாய்யானந்த யெம்பெருமான்சகோதரியாள் (அக்)
பாரதப் போறதையும் பராசக்தி பார்த்து மேதானிருந்து (இங்கே)
வீரியமாகவேதான் துரியனை வெட்டி ஜெயம் கொண்டவள் (அக்)
வெட்டி ஜெயம் கொண்டிட்டபராசக்தி

வேந்தர்கள் அவ்வளையும் கிடைக்காறப்பேனென்று
கிருஷ்ணன் சொன்னசொல்லுக்கு கீழ்ப்படிந்து (அங்)
ஸ்ரீருக்மிணி திருச்சிதைர் வளர்க்கோர்க்கும் தென்னூர்பள்ளத் தெருவில்
இந்த வீடுள்ள மந்தையிலே விளையாட
செல்வி துரோபதையும் வந்தேன் (அங்)
அன்பத்தோறகஷ்சறத்துள் பேனம்மணி ஆடும்தயாபரியே
வுந்மைந்தன் பிர்ம்மநாதனை நக தீவாருய்தயாபரியே (அங்)

மங்கள விருத்தம்.

மூவருக்கும் தேவருக்கும் தேவரேறு
முனிவருக்கும் முன் இந்த கதையைச்சொன்ன—
நால்வருக்கும் பாண்டுவுக்கும் குந்தியற்கு
கறமய மாறகநுக்கும் துரோபதைக்கும்
ஆவருக்கும் சேவருக்கும் ஐவருக்கும்
ஆள்வாரில்யேரிவரும் கிருஷ்ணருக்கும்
யாவருக்கும் இதைப்படிப்போற்கேழ்ப்போருக்கெல்லாம்
வளம் சொல்வேன் பாறதமங்களம் சொல்வேனே

மங்களம் பல்லவி.

ஆதிவியாசருக்குமங்களம் நல்ல அஸ்திநபுரிதனக்கு மங்களம்

அநுபல்லவி.

ஆர்தன் தர்மபுத்திரர்க்கும் கங்கை துரோபதியாளுக்கும்
காதலர்கள் நால்வருக்குமங்களம் நல்ல (ஆதிவியாசருக்கும்)

சரணம்

பொய்சொல்லாவாசனுக்கும் பூச்சக்கிற போஜனுக்கும்
வைபோகவல்லாசனுக்கும் மங்களம் (ஆதி)
பக்தியான கதை தன்னை பாங்குடன் படித்தவர்க்கும்
நிதரமும் துதித்தவர்க்கு மங்களம் (ஆதி)
சீருள்ள திருச்சினகற்
தென்னூர் கிராமத்தில் வசிக்கும் பேறுள்ள
பிரம்ம நாயகம் பிள்ளையவர் தங்களுக்கும் மங்களம் (ஆதி)

முற்றிற்று.

இன்னால் வேண்டுபவர்கள்.

சென்னை புரசைவாக்கம், ஆதியப்பமுதலியார் வீதி 3வது செம்பர்வீட்டிலிருக்கும் உபாத்தியாயர் பிரம்மநாயகம்பிள்ளை அவர்களிடத்தில்மூன்றுபாகமும் விலையத்திற்கு பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

1893
0-1893 MBRmin
No7
119163